

Suffering, Latvian

1. Ievads

Ciešanu problēmai nav vieglas atbildes. Ļaujiet man bilst to no paša sākuma. Un Bībeles dotās atbildes sākotnēji nemaz nav tas, ko laicīgs cilvēks vēlētos dzirdēt. Taču no paša sākuma atzīmēsim, ka *dažas* ar šo jautājumu saistītās problēmas sakņojas maldīgā teoloģijā un interpretācijās. Ne mazākā no tām ir doma, ka Dievs dod tikai labu, vēlas, lai mums būtu lieliska, no ciešanām brīva dzīve, un tādēļ visās negatīvās lietās jāvaino pārdabiska būtne, ko sauc par velnu vai sātanu. Tā nav Bībeles mācība. Tā ir vienkāršota teoloģija, kas sakņojas pagānismā, nevis vienīgajā patiesajā Dievā. Tā rada vēl vairāk problēmu un garīgu ciešanu, nevis atrisina tās. Es esmu plaši aplūkojis šo problēmu izdevumā „Īstenais Velns”, kuram jūs varat piekļūt mājas lapā www.realdevil.info. Bet pagaidām ļausimies Jesajas grāmatas 45:5-7 vārdu autoritārajam svaram: „Es esmu Tas Kungs, un cita nav neviena; bez Manis neviena Dieva nav. Es tevi apbruņoju, jebšu tu Mani nepazīni... Es, kas radu gaismu un veidoju arī tumsību, kas dod svētību, bet arī ļaunu; Es esmu Tas Kungs, kas visu to dara!” Tas tika rakstīts Izraēlas Bābeles gūsta kontekstā, kad tie sāka ietekmēties no pagānu idejām, ka ir labais dievs un sliktais dievs. Bet tas tā nav! Lai kā mēs cīnītos pret to, bet ir viens īstais Dievs, kas ir visvarens, un visas lietas, kā labas, tā arī ļaunas sakņojas Viņā.

2. Cilvēki un mūsu jautājumi

Bībelei piemīt brīnumaina īpašība pareizi paredzēt mūsu jautājumus un šaubas – un atsaukties uz tiem. Jautājumi tiek ņemti tieši no mūsu domām un ievietoti Bībeles personāžu mutēs vai viņu rakstāmpiederumos. Praviētis Habakuks ņem mūsu prāta domas, šaubas un cīņiņus, uzsākot savu īso pravietojumu ar jautājumu uzskaitījumu par Dieva taisnīgumu un morāli. Lasot viņa ievada jautājumus, mēs uzreiz pievēršamies viņam. Jo šie senā izraēlieša 1. nodaļas jautājumi ir arī mūsu laika jautājumi: Kāpēc ļaunajiem veicas? Kāpēc Dievs tos pacieš? Kāpēc ir tik daudz netaisnības? Kāpēc nevainīgiem tik stipri jācieš? Viņš stingri nostājas savā sargu tornī un gaida atbildes no Dieva (Habakuk 2:1). Ar aizturētu elpu mēs sagaidām 2. nodaļā izlasīt dziļi izsmeļošas Dieva atbildes; īsas, kodolīgas atbildes, kas liks mums atvieglot uzelpot ‘Lūk kā! Jā, tagad es saprotu... Es nekad to tā nebiju iedomājies’. Bet nekā! Apdullinošs klusums. Habakuka 2. nodaļā lasām aizplīvurotas atsauces uz Mesiju, Kungu Jēzu, un galēju Dieva Valstības nodibināšanu zemes virsū. Bet nekādu specifisku atbilžu uz jautājumiem, kas saistīja mūsu uzmanību, kad mēs sākām lasīt grāmatas pirmo nodaļu. Habakuks noslēdz savu

pravietojumu ar slavas psalmu, ar nepacietību gaidot Dieva Valstības atnākšanu uz zemes un Izraēla cerības piepildīšanos. Bībele māca labo vēsti par Dieva Valstību kā galēju atbildi uz visiem mūsu cīņiem, lai izprastu un izturētu – Dieva Valstības atnākšanu uz zemes pēc ķermeņa atdzimšanas Kristus atgriešanās laikā. Tad, „kas ar asarām sēj, tie ar gaviļēm pļaus” (Ps. 126:5); tad piepildīsies Mat. 5:4: „Svētīgi tie, kam bēdas, jo tie tiks iepriecināti”.

Vecajā Derībā Dievs bija solījis, ka Viņš svētīs Viņam paklausīgās tautas ganāmpulkus, vīģes kokus un vīna kokus (3. Mozus 26; 5. Mozus 28). Bet Habakuks noslēgumā saka: „Ja vīģes koks arī neziedēs un vīnakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, ja sīklopi būtu izzuduši no aplokiem un kūtiš nebūtu arī neviena liellopa, tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu! Jo Dievs Tas Kungs ir mans spēks un darīs manas kājas vieglas kā kalnu kazai un pāri mani augstumiem rādīs man ceļu un vadīs mani” (Habakuka 3:17-19). Viņš zina, ka viņš tiks izglābts beigu beigās, kaut arī viņš nav saņēmis atbildes uz saviem jautājumiem un neskatoties uz to, ka viņš nesaņem pēc viņa domām viņam pienākošos svētību. Tur ir tā lieta – mums ir savas domas un cerības un izredzes uz to, kādai šai dzīvei būtu jābūt. Bet tās nepiepildās. Un ar katru pieviltu cerību mēs sliecamies dusmoties un apvainoties, kad nenotiek tā, kā mēs bijām iecerējuši. Bet tieši tad jau ir darbs ticībai un cerībai, un nākamajai Dieva Valstībai. Un tieši šeit būtu vietā definēt, kas ir ticība un cerība. Bībele tika rakstīta galvenokārt ebreju un grieķu valodās. Oriģinālā lietotais vārds, ko tulko kā „ticība”, nozīmē ‘uzticību’, jeb ‘uzticēšanos’. Uzticēšanās nozīmē, ka mums nav visu atbilžu, nav mums arī skaidra priekšstata par mūsu šobrīd ejamo ceļu šai pasaulē. „Cerība” nenozīmē ‘cerību uz labāko’, nepamatotu pozitīvu sajūtu, ka viss izdosies labi. Grieķu vārds *elpis* attiecas uz stabili, nelokāmu gaidīšanu. Bībelē teikts, ka mēs „dievbijīgi dzīvojam šinī laikā, gaidīdami *svētīlaimību, uz kuru ceram*” (Titam 2:13), un tā nav kaut kas, kas tikai varētu piepildīties. Tā attiecas uz konkrēta, zināma nākotnes notikuma gaidīšanu.

Ījabs bija vēl viens Bībeles personāžs, kuram bija mūsu jautājumi par ciešanām, taisnīgumu, ‘kur visā šajā ir Dievs?’ un tā tālāk (Ījaba 9. nodaļa ir šo jautājumu pilna). Un tāpat kā Habakuks, viņš nesaņēma atbildes uz tiem. Dievs vienkārši apliecina Savu diženumu, un Ījabs pārliecinās savā apgrēcībā un nožēlo grēkus. Viņš tiek glābts un aizkars aizveras uz Ījaba dzīvi, kurā Ījabs ir laimīgs ar savu Dievu.

3. Atbildes, kuras mēs nevēlamies dzirdēt

Tas viss nav tas, ko mēs vēlētos dzirdēt. Mēs gribam dzirdēt atbildes. Mēs nevēlamies, ka mūsu jautājumi par ciešanām tiktu ignorēti un atstāti bez atbildēm. Rom. 9:18-20 paceļas jautājums par Dieva taisnīgumu, kur autors iedvesmā atkal pareizi uzmin mūsu jautājumus. Un atbilde atkal nav gluži tāda, kādu mēs vēlētos dzirdēt: „Tātad, kuru Viņš grib, to Viņš žēlo un, kuram grib, tam apcietina sirdi. Tu varbūt man iebildīsi: ko tad Viņš vēl pārmet? Kas tad spēj pretoties Viņa lēmumam? Cilvēka bērns! Kas tu tāds esi, ka gribi ar Dievu tiesāties? Vai gan veidojums drīkst teikt savam veidotājam: kāpēc tu mani tādu esi radījis?” Atbilde ir, ka mums nav jātiesājas ar Dievu, bet gan jāpieņem Viņa darbs; jo mēs esam māls un Viņš ir podnieks. Galu galā arī Ījabs to saprata. Viņam bija tik daudz jautājumu Dievam, un Dievs atbildēja, uzdodot jautājumus *viņam*. Un Ījabs jūt, ka viņa lieta pret Dievu ir galīgi izgāzusies un viņš lūdz piedošanu. Bet es atkal gribu teikt, ka Dievs neatbild ne uz vienu no Ījaba neskaitāmajiem jautājumiem par ciešanām, dievišķīgo taisnīgumu, godīgumu, utt.: „Un Ījabs atbildēja Tam Kungam un sacīja: ‘Es zinu, ka Tu visu spēj un Tev nav nekāds nodoms neizpildāms. Kas tad ir bijis tas, kas bez zināšanām aptumšojis Dieva padomu? Es esmu runājis, bet man nebija pareizas izpratnes par lietām: tās man bija pārāk brīnišķīgas parādības, un tās izprast man nebija iespējams. Ak, klausī, lūdzams, mani, jo es gribu runāt; es gribu Tevi jautāt – Tu atbildi man un pamāci mani! Līdz šim es tikai no ļaudīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi! Tāpēc atzīstu sevi par vainīgu un nožēloju savu rīcību, būdams gatavs sēdēt pīšļos un pelnos” (Ījaba 42:1-6).

Amerikāņu konstitūcija garantē katra cilvēka tiesības uz „tiekšanos pēc laimes”; un tas atspoguļo katra cilvēka pieņēmumu jebkurā laikā un kultūrā. Taču Bībelē runa ir tikai par viena veida tiesībām – tiesībām uz nāvi. Jebkura veida svētības un glābšana no nāves nav pieskaitāmas pie tiesībām, tās ir baudāmas tikai no žēlastības – kas tiek dota tiem, kas pazemo sevi līdz ticībai šādai žēlastībai. Nav jādoma arī, ka darot labus darbus mēs varam sagaidīt svētlaimīgu dzīvi bez ciešanām. „Kā *tas* varēja notikt ar tik labu cilvēku?” ir jautājums, kuru mums bieži nākas dzirdēt, kā arī uzdot. Bet Bībele atkal dod mums atbildi, kas liek mums saviebties vai satraukti pārmiēt kājas: „Jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības” (Rom. 3:23). „Neviens nav labs, izņemot vienīgi Dievu” (Lūkas 18:19). Visi ir lieli grēcinieki. Un jo vairāk tāpēc, ka šai grēcīgajā pasaulē, par kuru vienīgi mēs paši esam atbildīgi, dažkārt ir jāmirst arī bērniem, šai lietu kārtībā. Citi cieš mūsu grēku sekas vai to grēku sekas, kurus mēs būtu pastrādājuši, ja mums būtu radusies tāda izdevība vietā un laikā; un tas ietver arī Ādama grēku.

Atkal un atkal – mums nepatīk tādas atbildes. ‘Ne jums jāuzdod šie jautājumi par taisnīgumu un ciešanām... jūs nevarat saprast... jūs esat grēcinieki un jums pašiem ir nepieciešama glābšana, koncentrējieties uz to... ciešanas ir galvenokārt to cilvēku, kas uzticas Viņam, garīgā brieduma un pilnveidošanās sasniegšanai’. Bet šīs faktiski arī ir Dieva atbildes uz jautājumiem par ciešanām. Bet tā kā mums šīs atbildes nepatīk, mēs domājam, ka Dievs klusē par to. Ījabs iekrita šai slazdā – viņam bija gūzma jautājumu dievam par ciešanām un dievišķo taisnīgumu. Bet Ēlihus, runādams Dieva vārdā, viedi komentē: „Kādēļ tu esi izteicis pret Viņu pārmetumus, ka Viņš tev uz taviem vārdiem nedodot nekādu atbildi? Patiesībā Dievs runā vienreiz un arī vēl otrreiz, bet to vairs ļaudis neievēro” (Ījaba 33:13,14). Tas, ka atbilde nav tāda, kādu mums patiktos dzirdēt, nenozīmē, ka viņš nav devis atbildi. Ēlihus arī jūtīgi atzīmē, ka Ījaba dusmas pret Dievu ciešanu jautājumā sakņojas maldīgajā pārlicēbā, ka viņš ir pilnīgi nevainīgs: „Ījabs ir apgalvojis: es esmu taisns, bet Dievs tomēr neatzīst man manu taisnību” (Ījaba 34:5). Ījabs uzstāja par savu nevainību. Un atbilde skanēja, ka viņš nav nevainīgs; un galu galā viņš to saprata un sabruka grēku nožēlā. Tātad viena nozīmīga virzība šais jautājumos ir, ka *mēs esam grēcinieki un grēka alga ir nāve*.

Kungs Jēzus to ļoti skaidri pateica, komentārā par Siloāmas torņa krišanu, kas nosita vairākus cilvēkus. Mēs varam iedomāties radušos jautājumus: ‘Kāpēc tieši *šie* cilvēki? Kur bija Dievs *tajā*? Mira nevainīgi cilvēki!’ Un mēs it bieži dzirdam šādu sūrošanos – ka cieš nevainīgi cilvēki. Tā Kunga komentārs bija: „Jeb vai jums šķiet, ka tie astoņpadsmit, kuriem uzkrīta tornis Siloāmā un tos nosita, bija to pelnījuši vairāk nekā citi Jeruzalemē? Nebūt ne, es jums saku, bet, ja jūs neatgriezīsieties no grēkiem, jūs visi tāpat aiziesiet bojā” (Lūkas 13:4,5). Tie 18 nebija nevainīgi; tāpat kā arī neviens no mums. Tātad jautājums ‘Kāpēc *šie*?’ tika paziņots par nepiedienīgu. Ciešanas, nāves ciešanas, tuvojas mūsu durvīm – ikviena no mums. Kāda veida nāve tā būs, vai no mājas sabrukšanas, vai vienkārši no vecuma, šai ziņā tas nav svarīgi. Cilvēka stāvokļa traģēdija izvirza jautājumu: ‘Kā es varētu izvairīties no tā? Vai kā lai es palīdzu citiem izvairīties no tā?’ Un atbilde nav tālu jāmeklē: Nožēlo grēkus, lai neietu bojā. Tas bija pamatā Pētera aicinājumam Apustuļu darbu 2. nodaļā; un tūkstošiem ļaužu saprata un tūdaļ tika kristīti.

4. Grēks un ciešanas

Plašāks ciešanu un Dieva taisnīguma problēmas izklāsts ir atrodams Ījaba grāmatā. Viņš bija bagāts vīrs, kas dedzīgi kalpoja Dievam. Bet viņu piemeklēja lielas ciešanas, viņš zaudēja visu, bagātību, ģimeni un

veselību. Viņa draugi uzskatīja, ka paklausība ved pie svētības un nepaklausība nes ciešanas – uzreiz, šai dzīvē. Viņi sāk prātot, kādi Ījaba grēki būtu izpelnījušies tādas ciešanas. Sieviete? Darbinieku ļaunprātīga izmantošana? Elku pielūgsmes? Ījabs analizē sevi un atrod, ka viņš nav vainojams tādos grēkos un arvien vairāk uzbudinās un jūtas sāpināts. Viņš jūt, ka patiešām ir nevainīgs; un Dievs ir netaisns. Un grāmatas izklāsta gaitā draugi arvien vairāk pārliecinās, ka viņiem ir taisnība un Ījabs maldās; viņam ir jāatzīst tas un jāatzīstas tajā, ko viņš ir darījis nepareizi, un viņa svētība atgriezīsies pie viņa. Grāmatas beigās tiek norādīts, ka viņi visi ir nopietni kļūdījušies. Taču līdz tam mūsu simpātijas praktiski ir visu personāžu un viņu argumentu pusē; viņi visi šķiet pietiekami taisnīgi esam, no cilvēku redzes viedokļa.

Dievišķā atbilde nav tas, ko mēs pirmajā brīdī vēlētos dzirdēt. Mēs visi esam grēcinieki, ieskaitot Ījabu. Un Dievs vienkārši neatmaksā uzreiz. Viņš strādā pēc daudz tālredzīgākas programmas, kas vēl mums vienīgi mūžīgu labumu pašās beigu beigās. Un Ījabs kļūst par nākamo Kunga Jēzus ciešanu prototipu, paraug piemēru tam, ka tikumīgie cieš netaisni. Tieši cilvēku grēka problēma ir viena no atslēgām visā šajā. Mēs esam grēcinieki, un mums tas jāuztver daudz nopietnāk. Mums nav tiesību dzīvot, jo grēka alga ir nāve. Un nevajag vainot Ādamu; mēs viņa vietā būtu darījuši to pašu. Tieši tā es saprotu Rom. 5:12: „Tādēļ: kā caur vienu cilvēku grēks ir ienācis pasaulē un caur grēku nāve, tā arī nāve ir iespiedusies visos cilvēkos, jo visi ir grēkojuši”.

Ja mums nav tiesību dzīvot, tad cik daudz mazāk mums ir tiesību dzīvot dzīvi bez ciešanām un piepildītu vienīgi ar to, ko mēs saucam par svētību. Šeit atkal Bībele sniedz mums dzīves piemēra mācību. Salamam bija viss, ko vien cilvēki uzskatītu par svētībām: veselība, bagātība, sievietes, reputācija, spējas un brīvība izvēlēties jebkuru ceļu, kas saistītu viņa iztēli. Un grāmata Salamans mācītājs parāda mums, ka bez Dieva, kā bez centrālā faktora cilvēku dzīvē, visas šīs svētības nenes laimi. Laime, brīvības no ciešanām ziņā, tāpat nepastāv galīgajā izpausmē – bez Dieva. Mūsu aicinājums kā ticīgajiem ir pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā (Mihas 6:8). Laime nereti tiek uztverta tikai retrospektīvi – mēs atskatāmies uz kādu mūsu dzīves periodu kā uz laimīgu laiku, taču tas ir tikai tāpēc, ka mūsu atmiņa ir selektīva. Mums ir vienkārši jāatmet šī doma, ka tagadējai mūsu dzīvei ir jābūt un ka tā var būt lieliska. Dzīve bez ciešanām nav domāta šodienai; ticīgie to dzīvos mūžīgi Dieva Valstībā. Taču tagad mums ir jādzīvo ciešanu pilnā pasaulē, un jācieš pašiem, lai sagatavotos šai mūžībai. Cilvēces vēsture nesastāda ir milimetru Dieva mūžīgās dzīves gaitā, kurā Viņš vēlas dalīties ar mums. Taču daži nožēlojami protestē pret īslaicīgu ciešanu nepieciešamību

tagad. Nākamajos laikmetos Dievs mums parādīs Savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību. Tā teikts Efez. 2:7.

5. Ciešanas ticīgajiem

Kā ticīgie, mēs nespējam momentā piešķirt notikušajam jēgu. Mēs nesoļojam pa dzīvi pašapmierināti domādami, ka visam ir dziļa jēga. Taču mums ir spēcīgs iespaids, ka mēs esam ceļā, un ka mūsu dzīves pieredze nav nejaušu notikumu secība. Mūsu kristības Jēzus Vārdā bija līdzīgas Izraēlas Sarkanās jūras šķērsošanai (1. Kor.10:1,2). Mūsu tālākā dzīve ir līdzīga viņu tuksneša ceļojumam uz Dieva Valstības apsolīto zemi. Mums ir galamērķis. Katrs ceļa solis ved uz noteiktu, skaidri definētu galamērķa punktu. Jaunā Derība runā par to, kā tas Kungs strādā ar mums mūsu pilnveidošanai līdz mūsu galējā brieduma punktam. Cilvēka dzīves ilgums nesastāda ne milimetru salīdzinājumā ar mūs sagaidošo mūžīgo dzīvi. Lai mūs sagatavotu tai, Dievam ir it kā jāsabļvē tik daudz tik īsā laika sprīdī. Kā bezbēdīgi balti mākonīši lēnām peld pa debess jumu, mēs varam viegli zaudēt sajēgu par Viņa darba steidzamību un spraigumu mūsu dzīvēs. Taču visas lietas faktiski virzās galvu reibinošā ātrumā uz Dieva galīgā glābjošā mērķa sasniegšanu šai zemei. Cilvēces vēsture sasniegs kulminācijas punktu Kunga Jēzus atgriešanās laikā.

Es gribētu uzsvērt, ka ticīgā cilvēka dzīve nav nejaušs notikums. Nekam nav gadījuma raksturs. Visam ir savs mērķis, pat ja mēs to nesaskatām vai velti iztērējam potenciālu. Taču nepielūdzami, cauri tam visam, Dievs cenšas virzīt mūs uz priekšu pa ceļu uz mūsu galēju glābšanu. Ņemsim kaut Jāzepu par piemēru. Pusaudža gados viņš redzēja sapņus no Dieva, ka kādudien viņa brāļi klanīsies viņa priekšā. Brāļi nepamatoti ienāda viņu un, kad viņam bija 17 gadu, inscenēja viņa nāvi un pārdeva viņu verdzībā uz Ēģipti. Tur viņš atkal tika nepamatoti apsūdzēts un ieslodzīts cietumā. Cietumā būdams, viņš piedāvājās izskaidrot divu ieslodzīto sapņus pārliecībā, ka Dieva dotie sapņi piepildās. Tā arī notika. Tā rezultātā faraons aicināja viņu izskaidrot *viņa* sapņus, un atkal, Jāzeps ticēja, ka Dieva dotie sapņi piepildās. Rezultātā viņš no cietuma tika iecelts par princi Ēģiptē. Un pēc kādiem desmit gadiem viņa brāļi atnāca un klanījās viņam, lūdzot barību bada laikā. Viņa sapņi piepildījās. Bet grūtām desmitgadēm bija jāpaiet, kad Jāzeps dzīvoja tādos apstākļos, ka likās, ka viņa sapņi nekad nevar piepildīties. Viņš redzēja piepildāmos citu cilvēku sapņus, bet ne savējos. Taču viņš turējās pie ticības, ka tie piepildīsies. Un šī ticība vainagojās panākumiem.

Viņš resumēja šo situāciju 1. Moz. 50:20: „Kad jūs domājat pret mani ļaunu, Dievs to domāja par labu, lai... liktu dzīvot lielai tautai”. Dievs strādāja caur gariem netaisnu ciešanu gadiem. Galu galā, lai izglābtu tautu. Skatoties uz viņa dzīvi šajos agrākajos gados, visi jautājumi par to, kāpēc nevainīgajam jācieš, kad ļaunprātīgie zeļ... būtu palikuši šķietami bez atbildes. Bet mācība ir tajā, ka Dieva glābšanas mērķis galu galā tiks sasniegts arī mūsu gadījumā – ja mēs paliksim cerībā uz šo mērķi. Un tā tad caur gadu desmitiem neatbildētu jautājumu it viss brīnumainā veidā nokārtojas. Kas attiecas uz Jāzepu, viņš, droši vien, aizdomājās par vienu stūrgalvīgu sīkumu viņa pirmajā sapnī, kas šķietami nepiepildījās. Tas attiecās uz to, ka viņa *māte* līdz ar tēvu un brāļiem paklanīsies viņam. Viņš savu ciešanu laikā cietumā un bada laika pārbaudījumos bija saņēmis mācību, ka Dieva dotie sapņi *patiesi* piepildās. Un viņa brāļi paklanījās viņam, kā tika pareģots. Bet... viņa māte? Viņa bija mirusi, kad Dievs deva viņam pirmo pravietisko sapni kā pusaudzim. Un tā viņa nekad neklanījās viņam, kā viņa brāļi. Taču viņš ticēja, ka Dieva sapņi piepildās; viņš bija mācījies tam ticēt no paša pieredzes. Tā viņš, droši vien, tika pievērstš tai pašai cerībai un apņēmībai kā mēs – ka pēdējā dienā Dieva tauta (viņa māti ieskaitot) tiks atdzīvināta un viss, kas mums tika apsolīts brīnišķīgi piepildīsies. Dieva paša laikā un veidos, kurus mēs varam arī nesaprast.

Caur visām ciešanām un neatbildētiem jautājumiem un nesapratni ciešanu un Dieva, kas to atļauj, taisnīguma sakarā... Ījabs tika pievērstš stingrai cerībai uz mirušo atdzimšanu un galā nākošajam taisnīgumam, kad viņš redzēs Dievu vaigu vaigā. Tas notiks, kad Viņš „galā nostāsies pāri pīšļiem” Kristus otrās atnākšanas laikā (Ījaba 19:25-27). Tā ir gala atslēga, kas atvērs nepadevīgo slēdzeni, ko izveidojuši mūsu pūliņi ciešanu sakarā. Tad mēs sapratīsim un redzēsīm visas lietas perfekti; „mēs tagad redzam neskaidri, kā raudzīdamies atspulgā, bet tad – vaigu vaigā” (1. Kor. 13:12). Galu galā mēs esam tikai cilvēki. Ne vairāk, un ne mazāk.

Mūsu uzstājība, ka mums tieši tagad, šobrīd, jābūt pilnīgai saprašānai par visu... tad mums rādīsies kā bērna neiecietība, kuram nav spēju saprast atbildes, pat ja tās tiek dotas. Tas, bez šaubām, ir pazemojoši, jo mums gribētos sevi redzēt kā nobriedušus un spējīgus saprast. ‘Nē, pasaki man, es zinu, ka es *sapratīšu*, ja tu man pateiksi’. Tieši tas jau ir visu mūsu pārdzīvojumu pamatā. Taču bērna pārdzīvojumi un neapmierinātība ar nespēju saprast ir pietiekami reāli un mums neienāks ne prātā pasmieties par tiem, vai nosaukt tos par nepamatotiem. Tie ir pietiekami likumīgi un reāli... un arī pietiekami sāpīgi. Sakot, ka visi noslēpumi nav vēl mums atklāti (jo mēs redzam neskaidri, kā raudzīdamies atspulgā), es nemaz

nevēlos noraidīt mūsu sāpju un pūliņu saprast likumību. Taču ‘neskaidri kā atspulgā’ mēs tomēr redzam sapratnes aprises. Pat ja tās parādās gadu gaitā, kas slacīti asarām un galvas šūpošanas pavadīti.

Pirms mūžīgas godības ir jānāk krustam; Dieva Dēls tam ir paraug piemērs. Pāvils ir teicis: „Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību, ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs” (2. Kor. 4:17,18). Ebr. 12:7-12, kā arī daudzos citos Bībeles pantos, lasām par ciešanām, kas dod cietējam mūžīgu godību: „Pacietiet pārmācību! Dievs izturas pret jums kā pret bērniem. Jo kur ir bērns, ko tēvs nepārmāca? Bet, ja jūs esat bez pārmācības, ko visi ir saņēmuši, tad jūs esat nelikumīgi bērni un ne īsti bērni. Tad nu mums mūsu miesīgie tēvi ir bijuši par pārmācītājiem, un mēs tos esam bijušie. Vai tad lai mēs daudz vairāk nepaklausītu garu Tēvam, lai dzīvotu? Jo tie gan īsu laiku mūs ir pārmācījuši, kā tas viņiem šķita pareizi esam, bet Viņš – lai nāktu tas mums par labu, lai mēs kļūtu Viņa svētuma dalībnieki. Bet katra pamācība tai acumirkļī neliekas mums par prieku, bet par bēdām, tomēr vēlāk, tanī vingrinātiem, dod taisnības miera augli. Tāpēc paceliet gurdēnās rokas un nespēcīgos ceļus”.

Daļa no šīm ciešanām pastāv tajā, ka mums ir jādzīvo defektīvā pasaulē, kas pilna ciešanām un nepilnībām. Ciešanām ir nozīme ticīgajiem, jo tās gatavo mūs mūžībai. Šāda vide ir nepieciešama, lai mēs nebūtu radīti kā roboti. Mēs mācāmies pretstatu pieredzē. Bērns vienlaicīgi apgūst ‘augšup’ un ‘lejup’; nevis šonedēļ ‘augšup’ un pēc mēneša ‘lejup’. Tādējādi, kā gaisma, tā tumsa, svētība un ļaunums (posta ziņā) galu galā nāk no Dieva (Jesajas 45:5-7).

6. Ciešanas neticīgajiem

Un tas viss noved pie acīmredzamas piezīmes – tas viss ir skaidrs attiecībā uz ticīgajiem, kuru perspektīvā ir Dieva Valstība, kas palīdz tiem šai kontekstā samierināties ar tagadējām ciešanām. Bet kā ar tiem, kas netic? Kāpēc tie cieš? Un tas ir jautājums, kas nedod mieru mums visiem. Dieva gudrībā varētu būt, ka šāds lietu stāvoklis ir atļauts un pat Viņa veicināts – lai novestu arī neticīgo pasauli līdz Viņa Valstības cerībai. Jo patiesi cerība uz nākamo Dieva Valstību uz zemes ir vienīgais Bībeles skaidrojums un konteksts ciešanām.

Bet kā ar tiem, kas nav dzirdējuši labo ziņu par Valstību? Kāpēc *tiem* būtu jācieš? Un jāsaprot, ka Bībele klusē par to – ja neskaita vērojumu, ka visi ir grēcinieki, ka visi būtu darījuši to pašu, ko darīja Ādams, ja viņiem

Ēdenē būtu bijusi jāizdara šī izvēle (Rom. 5:12). Kritisī pasaule, kurā mēs dzīvojam, ir tāda, kāda viņa ir Ādama grēka rezultātā. Grēka dabā ir atstāt iespaidu uz citiem cilvēkiem; cilvēki cieš citu cilvēku grēku dēļ. Tas ir viens no iemesliem kādēļ mirst jaundzimušie un bērni. Bezjēdzīgi būtu censties izvairīties vai protestēt pret to – tā nu tas ir. Un šis fakts ne mazākajā mērā nemaina Dieva pastāvēšanas būtību. Jums tas var nepatikt, vai jūs varat pat uzdrošināties bilst, ka jūs tam nepiekrītat. Bet tā nu tā pasaule ir iekārtota un tas, ka jums Dieva lielākais plāns un tā ieviešana nav pa prātam, ne mazākajā mērā nemazina Viņa pastāvēšanas būtību. Mums ar to ir jāsamierinās, un praktiski tas nozīmē, ka mums ir jāpazemojas Viņa priekšā, atzīstot, ka mēs redzam „neskaidri, kā raudzīdamies atspulgā”, pieņemot arī sev Dieva Valstības Cerību – un tad darot visu, lai to darītu zināmu pēc iespējas lielākam cilvēku skaitam. Jo aicinājums izplatīt Evaņģēlija labo vēsti ir nedalāmi un dabīgi saistīts ar mūsu pašu dzīvošanu šai Cerībā.

7. Ateisms un ciešanu problēma

Vēlme rast atbildes uz visiem ‘kādēļ ciešanas?’ jautājumiem man šķiet pieprasām konkrētus iemeslus ticībai; meklēšanu zinātnes jomā pēc skaidri redzamiem pierādījumiem par Dieva pastāvēšanu. Bet tas nav ticības dabā. Es apzinos, ka daudzi, kas sauc sevi par ateistiem, mēdz teikt ‘ja Dievs pastāv, tad kur Viņš ir, kad...’ notiek dažādas traģēdijas. Taču es neesmu pārliecināts, ka pasaulē pastāv nelokāmi stingri, rūdīti ateisti. Līdz sirds dziļumiem. Tāpēc ka nav iespējams pierādīt, ka Dieva nav. Nav tāda eksperimenta, kura rezultāts varētu paziņot ‘Viņa tur nav’. Tā kā katram ateistam jāsadzīvo ar šīm urķīgajām šaubām. Daudzi no tiem, kas ir nākuši pie ticības atzīst šo urķīgo šaubu pastāvēšanu. Un jo skaļāk un dogmatiskāk un publiskāk viņi uzstāj, ka Dieva nav... jo izmisīgāk viņiem ir jāapspiež sevī šī urķīgā iekšējā balss. Ciešanu problēma ir sarežģīts jautājums mums visiem, lai kādai reliģiskai konfesijai (vai nevienai) mēs piederētu. Ateisms arī nav tai nekāda atbilde. Faktiski Dieva izmešana no vienādojuma atstāj mūs likteņa vēju žēlastības varā, tā ka dzīve kļūst par pretīgi sarežģītu notikumu virkni, izaicinājumu mešanu statistikai, bailēm no neveiksmēm un likstām. Un viss tāpat beidzas ar nāvi un visa, kas mums kādreiz bija mīļš šai pasaulē, zaudēšanu. Un galējās ciešanas, pati nāve – paliek bez kādas dziļākas nozīmes, un arī ateisms to nav spējīgs novērst. Tā kā es nevaru pieņemt, ka ciešanu problēma ir pamatota atruna par labu ateismam. Nav nekāda saprātīga pamata, kāpēc ciešanas varētu nozīmēt, ka nekāda augstāka vara nepastāv. Tas no tā it nemaz neizriet. Labākajā gadījumā tās varētu būt par pamatu nepiekrīst noteiktām šīs augstākās varas interpretācijām, bet nevis apšaubīt tās pastāvēšanu. Ateisms to neatņem. Ateists[ja tāds patiesi

pastāv] paliek ar ciešanu problēmu. Jebkura cenšanās filozofiski to aizrunāt īstenībā to nevar novērst.

8. Cilvēces daba

Cits ieskats visā šajā ir pieņemt Bībelē doto cilvēka dabas raksturojumu. Mēs esam grēcinieki un pēc dabas nekādi neatšķiramies no dzīvniekiem. Mēs dzīvojam, elpojam un izdvešot pēdējo elpu, atgriezamiem pīšļos tāpat kā viņi (S.Māc. 3:18-20; 9:5; Ps. 146:4; Jes.38:18,19). „Tu atgriezīsies zemē, no kuras tu esi ņemts, jo pīslis tu esi un pīšļos tu atgriezīsies” bija Dieva lēmums Ādamam un viņa pēcnācējiem. Viss mūsos šķiet saucam, ka pēc dabas mēs esam daudz vairāk nekā dzīvnieki, un mūsu cilvēcīgās ciešanas un nāve ir daudz augstāka līmeņa kā dzīvniekiem. Bet tā nav Bībeles aina. Pastāv daudz teoriju un fantāziju par cilvēka dabu, ne mazākā no tām ir pagānu ideja, ka mēs esam ‘nemirstīgas dvēseles’. Taču Bībele atkal un atkal māca, ka ‘dvēsele’ ir mirstīga; mēs mirstam, pilnīgi. Vienīgā cerība uz nemirstību ir Kristū (2. Tim. 1:10), kas tiek piešķirta augšāmcelšanās no mirušajiem Viņa atgriešanās laikā (1. Kor. 15:53,54), tikai caur Viņu nemirstība tika atklāta tiem, kas ir Viņā, kas kristīti Viņa Vārdā un paliek Viņā. Viņš ir vienīgais ceļš, patiesība un dzīve.

To visu cilvēkam ir tik grūti pieņemt. Bet bez šī Evaņģēlija fona – tad Valstības Evaņģēlija, ķermeniskas atdzimšanas mūžīgai dzīvei caur Kristu, vai tad viss īstenībā nemaz nav tik vitāli labas ziņas. Taču ja mēs pazemojamies tiktāl, lai pieņemtu mūsu cilvēcību, ka mēs neesam nekas vairāk ne mazāk kā tikai cilvēki – tad patiesībā cerība uz atdzimšanu un mūžīgo dzīvi ir tieši tās labās ziņas, kas mums ir nepieciešamas. Tās tieši iederēsies tai tukšumā mūsu sirdīs, tai izmisīgajā vajadzībā, kaut arī neizteiktā vai neskaidri formulētajā.

Tiem, kas uzskata, ka cilvēks ir kas vairāk, kas augstāks par dzīvniekiem, kas iet bojā – cilvēku ciešanu problēma kļūst daudz sāpīgāka. Jo vairāk tāpēc, ka cilvēkam nav izejas no tās. Nav tādu zāļu, kas sniegtu mums iespēju dzīvot mūžīgi, nav viedu līdzekļu lauztu kāju vai šķiršanās un ugunsgrēku gadījumiem, kas nodedzina mājas, vai kariem. Tie, kuru domāšanā nav vietas Dievam, jūtas dziļi vīlušies, saskaroties ar cilvēku ciešanām – jo cilvēks nespēj izvairīties no tām. Tikai to kosmētiska atvieglošana, kaut cik šeit un nedaudz tur, bet tik un tā viss beidzas ar nāvi, ar aiziešanu nebūtībā. Šī bezcerīgā vienādojuma atrisināšana iespējama tikai pieļaujot tajā Dievu. Un tiklīdz mēs pieņemam Dieva pastāvēšanas iespēju, viss mainās. Mēs ticam / uzticamies, ka Dievs ir mīlestība. Ka Viņam ir mērķis. Un mēs pārstājam strīdēties un pretoties Viņa gribai. Jo mēs esam vien cilvēki, pīšļi un pelni, ūdens un sarežģītas

ķimikālijas. Un šai pazemojumā ir liels miers un brīvība. „Pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā” ir Mihas grāmatas aicinājums.

Mums ir jāpieņem Dievs kā Viņš atklāj Sevi Savā vārdā – un jākļūst Viņa priekšā: „Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanas un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus, bet arī neatstāj nevienu nesodītu, piemeklēdams tēvu grēkus pie viņu bērniem un bērnu bērniem līdz trešajam un ceturtajam augumam. Un Mozus steigšus palocījās un noliecās līdz zemei” (2. Mozus 34:5-8). Ne mums ir jāsauc Dievam, kādam Viņam jābūt pēc mūsu domām, ne mums ir jārada Dievs pēc mūsu tēla un iedomām, kādam Viņam būtu jābūt. Mums ir jāpazemojas un jāpieņem Viņš tāds, kāds Viņš ir.

Bez Dieva un gaidāmās Viņa Valstības atnākšanas uz zemes, cerības, kas kā zeltīts pavediens caurvij visu Bībeli, vienādojums nav atrisināms. Un ko citu mēs varam darīt kā nonākt pie slēdziena, ka Dievs ir pieļāvis tagadējo situāciju uz zemes, lai pievērstu visus padevīgus cilvēkus ticībai Viņam un Viņa Valstībai. Vienīgi tie, kas atsakās no Viņa, redzēs šo situāciju kā nepanesamu, neatminamu mīklu. Pieņem Viņu un Viņa plānu Kristū – un kaut arī ciešanas neizzūd un grūtie jautājumi neizgaist, mums tomēr katram rodas vismaz savs pamats mūsu vietas sapratnei šai pasaulē. Un uzticēšanās tam, ka beigu beigās viss būs vislabākajā kārtībā un kādudien mums atausīs, ka labāk nemaz nevarētu būt bijis.

To cilvēku problēma, kas nav dzirdējuši, ir un paliek grūta – bet pats par sevi tas neko neatņem Dieva pastāvēšanas faktam. Iespējams, ka viens iemesls šim grūtajam jautājumam ir tas, ka tam ir jārosina katru ticīgo darīt visu, kas viņa spēkos, lai tiktu izpildīta Kunga atvadu misija mums visiem – nest Evaņģēliju visām pasaules tautām. To cilvēku problēma, kas nav dzirdējuši, varētu būt daļēji izskaidrojama, pieņemot, ka galvenokārt tā pastāv, jo ticīgie nav nodevuši šo vēsti visiem. Visi nav dzirdējuši, jo neviens tiem to nebija teicis. Dievs vienmēr strādā caur mehānismiem, ne tāpēc ka tas Viņam būtu nepieciešams, bet tā ir Viņa nepārprotama izvēle. Viņš ir nodevis šo darbu mums, baznīcai; vai ir ‘uzticējis’ mums Evaņģēliju, kā tas teikts Jaunajā derībā. Mums ir dota izvēles brīvība. Un baznīca nav veikusi savu darbu, kā tas bija paredzēts. Tādējādi citi cieš no nezināšanas mūsu nepilnību dēļ. Jebkura cilvēku neveiksme vai vaina rezultātā noved pie citu ciešanām. Jebkurš cita veida risinājums nozīmētu, ka Dievs nav mums devis izvēles brīvību un sekas, kas nāk līdz ar to.

9. Ciešanas un Dieva mīlestība

Bezgala apbrīnojami, runājot par Dievu, ir tas, ka, neskatoties uz visām ciešanām zemes virsū, visu Viņa attieksmi caurstrāvo maigums un mīlestība. Galu galā, saskaņā ar Bībeli, Viņš atdeva Savu viendzimušo Dēlu cilvēku glābšanai – kad Viņš noteikti būtu varējis izdomāt visāda veida ceļus, lai sasniegtu to pašu gala rezultātu. Viņa Dēla dāvanai bija jāparāda mums Viņa mīlestība pret mums, publiski demonstrēta uz visiem laikiem. Un Viņa radībai piemīt skaistums, kas kļūst jo krāšņāks, jo vērīgāk mēs lūkojamies tajā. Viņš ir Tas Kungs, kas devis Izraēlai Mozus bauslību, kas atspoguļo Viņa spēcīgo iejūtību un jutīgumu pret Savu tautu. Vērsim, kas klonā min labību bija ļauts ēst graudus, kurus tas mina. Dziļa iejūtība atspoguļojās katrā cilvēciskā situācijā. Un vispārākajā mērā Dieva izpaušanās Viņa Dēlā atklāj, cik ļoti faktiski mēs Viņam rūpam.

Meklējot kādu ieskatu jautājumā par ciešanām, es atvēru Bībeli uz labu laimi. Es nonācu pie Rom. 5:20: „Bet bauslība ienākusi starpā, lai pārkāpums vairotos; bet, kur vairojies grēks, tur pārpārim vairojusies žēlastība”, Diezgan sarežģīta teoloģija, Pāvils runā par to, kāpēc tika dots Mozus likums. Es atcerējos līdzīgu izteikumu Gal. 3:19: „Kāpēc tad ir dota bauslība? Pārkāpumu dēļ tā ir klāt pielikta – līdz nāktu dzimums, kam ir dots apsotījums”. Bet man likās, ka tas ir neatbilstošs pants, ka man jāpašķir tālāk, līdz kādai daudzsološākai Bībeles daļai, kas tiešāk runātu par mani interesējošiem jautājumiem. Taču kaut kas man tomēr lika pakavēties tai pašā domu virzienā. Kāpēc tika dota Mozus bauslība? Bauslība, kurai neviens nekad nebija pilnībā pakļāvis, izņemot Kungu Jēzu, un kura noveda cilvēkus līdz izmisumam, ka viņi nespēj to pildīt. Bet kāpēc? Tas atbīda jautājumu kādu posmu atpakaļ: Kāpēc Dievs vispār pieļāva grēku – visu nepaklausības, samierināšanās un piedošanas koncepciju? Kāpēc gan neradīt mūs par labiem, vai atstāt, lai mēs vienkārši tiektos pēc dažādiem labuma līmeņiem? Un kā vilnis, kas gāžas pāri, man pēkšņi likās, ka es sajūtu šeit kaut ko no lielākas bildes. Viņa mīlestība, piedošana, žēlsirdība, pacietība... mūsu grēku nožēla, paklupšana, neapraktāma nožēla, vaina, dusmas, pateicība, neatbildēti jautājumi, sašutuma jūtas pret Dievu, grēks, iedegšanās kaislē atsaukties uz tādu mīlestību, kuru mēs nebūt neesam pelnījuši, mūsu sirsnīga vēlme pēc Viņa, mūsu izmisīga vajadzība un vēlme pēc Viņa Dēla kā mūsu Glābēja, asaras un prieks, kas pavada atjaunotas attiecības... un tik daudz kā cita. Tas viss būtu pilnīgi neiespējami, ja Viņš būtu radījis mūs tādus kā labus robotus, kuri nevar piedzīvot neveiksmi un visas ar to saistītās ciešanas. Viņš ir mīlestība, Viņš prot piedot, un Viņš alkst patiesu, neviltotu attiecību ar mums. Galu galā mēs redzēsim, ka tam bija jānotiek tieši tā. Un gala rezultāts būs nepārspējams.

10. Krusta atbilde

Krusts sniedz fonu atbildei, kāpēc Dievs pieļauj ciešanas. Ne jau tāpēc, ka Viņš būtu ļauns vai zemisks. Tāds Dievs nebūtu atdevis savu Dēlu, nerunājot jau par to, kādā nāvē. Laicīgais cilvēks tiecas pēc mīlestības; ‘Kā rast mīlestību šai pasaulē?’ šis uzmācīgais jautājums atkārtoti skan mūzikā un jebkurā mākslas formā, tas tiek izteikts kā vārdos, tā arī zemapziņā katra cilvēka dzīvē. Un Kristus krusts ir atbilde uz to. Tas fakts, ka šī visaugstākā Dieva mīlestības izpausme atklājās tik ārkārtējās ciešanās, kā fiziskās, tā arī garīgās, pilnīgi noteikti izsaka to, ka Dievam nav svešas ciešanas, ka mūsu sāpes ir arī Viņa sāpes. Mēs esam aicināti ne vienkārši pieņemt to, ka pirms 2000 gadu, kalnā ārpus Jeruzalemes, kādā aprīļa piektdienas pēcpusdienā... tas īstenībā notika, bet piedalīties Viņā tur. Mēs esam aicināti savā starpā turēt tādu pat prātu, kāds arī Kristū Jēzu tur (Fil. 2:5). Kristīties Viņa Vārdā, palikt Viņā, iziet tos pašus Viņa pakāpeniskās pazemošanās posmus, lai mēs varētu dalīties ar Viņu arī Viņa mūžīgajā cildināšanā (Fil. 2:5-8). Viņš tur ir mūsu Dievs, kas dod mums zīmi, mums šai ciešanu pasaulē, kam vienīgajiem ir zināmas mūsu sirds sāpes... kā atrast mīlestību, mīlestību, ko izjust, dzīvojot šai ciešanu pilnajā pasaulē, mūsu gara un ķermeņa ciešanās. Viņš tur... maina jautājumu no ‘Kāpēc *es*?’ uz ‘Kāpēc *Viņš*?’. Kāpēc Viņš, vienīgais, kas ir bez grēka, nevainīgais, kas allaž darījis tikai labu...kāpēc lai Viņš mirtu, un mirtu tādā nāvē? Viņš tur ir mūsu pārstāvis; nevis aizvietotājs mūsu ciešanām [jo kāpēc gan tad *mums* tagad būtu jācieš?], bet gan pārstāvis.

Viņam bija mūsu daba, Viņš izjuta mūsu sāpes, mūsu badu līdz mielēm. Tā bija mīlestība pret mums, mīlestība, kas tiecas identificēties un izjust to pašu, ko jūt mīļotais, kas pienagloja Viņu pie tā koka staba – ne naglas. Kāds, kaut kur zina visu par mūsu ciešanām, un šīs pasaules ciešanām. Varbūt jums ir taisnība, kad jūs jūtat, ka nav neviena šai pasaulē, kas var saprast, kas jums bija jāizcieš; pat ja tie sēdētu un klausītos jūsu stāstā mēnešiem ilgi, klausītos uzmanīgi, piekristu un justu līdzī... jūs tomēr justu, ka viņi nevar to visu izjust, kā tas nācies jums. Un... jūs jau arī kaut ko piemirsāt, kaut ko ne tik labi izklāstījāt, kaut ko nepareizi atcerējāties. Bet ir kāds, tagad, kas pilnībā saprot – Kungs Jēzus, Cilvēks, kas cieta un mira, tādā nāvē kā Viņš, jūsu labad. Lai kādi būtu mūsu jautājumi par ciešanām un kādēļ Dievs tās pieļauj, Dieva Dēla dāvana pārklāj visus šos cīņus, nepārprotami vēstot, ka Dievs *ir* mīlestība. Un Viņš to ir parādījis. Nav tā, ka no vienas puses Viņš mūs mīl, bet no otras puses nemīl un mums būtu jānonāk pie kādas šo pozīciju sintēzes. Nē! Dievs ir mīlestība. Kaut kādā veidā visas ciešanas strādā viņa galējā mērķa sasniegšanai, kas ir centrēts uz mīlestību. Šobrīd mums nav saprotams, *kādā veidā*, bet tajā jau izpaužas mūsu aprobežotība.

Sagaidīt, ka mēs to visu varētu saprast, atklāti sakot, ir brieduma trūkuma pazīme; un tajā izpaužas arī dziļa nepiedienība, kas brīžiem pavada brieduma trūkumu. Tāda prasība pieļauj, ka mēs esam kas vairāk kā cilvēki – bet mēs taču neesam. Kristus krustā Dievs bija ar mums, Imanuēls. Cilvēks nav viens; jūs neesat viens, Es neesmu viens. Dievs ir ar mums. Jo Viņa Dēls skaidri zināja, ko nozīmē būt cilvēkam, un Viņš identificējās ar visām šī stāvokļa sāpēm, būdams pienaglots pie krusta, kails, nicināts, noraidīts, visu atstāts; Viņš, kas tur „ir mācījies paklausību no tā, ko cietis” (Ebr. 5:8). Tas ir uz visiem laikiem apgalvojums par Viņa cilvēcību, ka Viņš nebija Dievs, nedz Trīsvienības daļa vai kāda cita cilvēku maldu filozofija. Viņš bija viens no mums; un atkal, Viņš tur uz visiem laikiem parādīja, ka ciešanām ir mērķis – kad mēs ievadam redzes lokā Pašu Dievu, cilvēka grēku un mirstību, dievišķo žēlsirdību, glābšanu un Dieva Valstības lietas.

11.Kas man tagad būtu jādara?

„Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts” (Marka 16:16). Piekopiet ticību, proti uzticēšanos. Pazemojieties, izprotot savu bezcerīgumu, pieņemiet Dieva mīlestību un identificējieties ar Kristu. Priecājieties par drošo Cerību uz Dieva Valstību; veltiet savu dzīvi tam, lai dalītos šai cerībā ar citiem. Un staigājiet pazemīgi Dieva priekšā.

Mēs ar prieku palīdzētu jums jūsu tālākajā Bībeles studēšanā, kā arī tapt kristītam Kristus Vārdā. Sīkāku informāciju par kristībām var atrast mājas lapā www.baptizo.info.